

Arrest

nr. 130 314 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige
dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 mei 2014 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Erevan op (...) 1962. Zij treedt eveneens op als wettelijk vertegenwoordigster van HM, geboren te Erevan op (...) 1998.

Op 30 juli 2008 vroeg verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 6 maart 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 oktober 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoekster, ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verweerder gaf eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 58 252 van 21 maart 2011 werd de voormelde beslissing van 16 december 2010 vernietigd.

Op 26 januari 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 28 maart 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 april 2011 verklaarde verweerder de voormelde aanvraag van 28 maart 2011 onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 5 augustus 2011 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 oktober 2009 ongegrond, met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 90 795 van 30 oktober 2012 verwierp de Raad het voormeld beroep.

Verzoekster vroeg een uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten tot het einde van het schooljaar.

Op 12 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 juni 2012 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 14 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2014 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2012 werd ingediend door :

[...]

[...]

in toepassing van artkel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verblijft sinds 30.07.2008 in België en wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asieprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 30.07.2008, die afgesloten werd op 11.03.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 01.02.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 7,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene - met name dat zij aan borstkanker leed, nog steeds nood heeft aan intensieve opvolging, dat zij bij een terugkeer haar medicatie/behandeling zou moeten stopzetten wat een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM - dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RvV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RvV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien heeft verzoekster reeds meerdere medische reglarisatieaanvragen ingediend, namelijk op 15.10.2009, 02.12.2009, 28.03.2011 en 12.03.2012. De medische elementen werden niet weerhouden en de aanvragen werden afgesloten op 05.08.2011 (ongegrond), 26.04.2011 (onontvankelijk) en 12.06.2012 (onontvankelijk).

Het feit dat de dochter van verzoekster hier naar school gaat, wat gestaafd wordt met diverse schoolbewijzen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene haalt aan dat het politieke klimaat in Armenië als zeer gevaarlijk beschouwd wordt. Zij legt echter geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat zij persoonlijk gevaar zou lopen in het land van herkomst. Een loutere verwijzing naar een algemene beschouwing, zonder bewijsstukken en zonder toepassing op de eigen situatie, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden,

De elementen met betrekking tot de integratie namelijk dat verzoekster zich integreert; dat zij lessen Nederlands gevolgd heeft wat gestaafd wordt met meerdere attesten; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij een attest van inburgering behaald heeft; dat zij hier sociale contacten heeft en ter staving meerdere steunbrieven voorlegt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198,769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9,2 van de wet van 15.12.1980."

Op dezelfde datum gaf verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"II.1.1. In de bestreden beslissing valt onder andere het volgende te lezen:

"(...) Betrokkene haalt aan dat het politieke klimaat in Armenië als zeer gevaarlijk beschouwd wordt. Zij legt echter geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat zij persoonlijk gevaar zou lopen in het land van herkomst. Een loutere verwijzing naar een algemene beschouwing, zonder bewijsstukken en zonder toepassing op de eigen situatie, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.(...)"

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat

de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij stelt dat het politiek klimaat in Armenië niet zou kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar dit element gaat over de algemene toestand in Armenië en dat verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Verzoekende partij heeft echter nooit gepretendeerd dat haar leven in gevaar zou zijn. Verzoekende partij meent dat zij het slachtoffer zou worden van onmenselijke of vernederende behandelingen. Dat de politieke situatie in Armenië niet van een leien dakje loopt, blijkt uit objectieve informatie.

Dit blijkt vooreerst uit een artikel van Vluchtelingenwerk Nederland :

“Armenië is sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in 1990 weer een onafhankelijk land. De democratie staat in de kinderschoenen, de politieke situatie is instabiel. Tegenstanders van de regering worden bedreigd en corruptie is wijdverbreid. Verder is er ruzie met buurlanden Turkije en Azerbeidzjan. Begin 2013 zijn er wereldwijd 16.057 Armenen op de vlucht. In 2013 vragen 185 Armenen asiel aan in Nederland.”

Vervolgens ook uit een artikel van ‘Gezin op de vlucht’:

“Armenië: politieke instabiliteit en onderdrukking Armenië is sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie weer een onafhankelijk land. De democratie staat in de kinderschoenen, de politieke situatie is instabiel. Tegenstanders van de regering worden bedreigd en corruptie is wijdverspreid. Daarnaast is er al jaren een conflict over de Armeense enclave Nagorny Karabach. Ligging Armenië is een bergachtig land dat ligt in de zuidelijke Kaukasus. Buurlanden zijn Azerbeidzjan, Georgië, Iran en Turkije. Geografisch gezien behoort Armenië tot Azië, maar in cultureel en historisch opzicht tot Europa. Een lange geschiedenis De geschiedenis van Armenië gaat terug tot ongeveer 1500 voor Christus. Armenië is daarmee een van de oudste landen ter wereld. Het land omvatte vroeger een veel groter gebied dan nu. Daarom zijn er veel Armeense minderheden in de omliggende landen. Genocide of niet? Tijdens de Eerste Wereldoorlog zijn er naar schatting 600.000 tot 1.500.000 Armenen gedeporteerd en vermoord door het Ottomaanse Rijk. Velen in en buiten Armenië noemen dit de ‘Armeense genocide’. Turkije ontkent dat er sprake was van genocide, en zegt dat de doden door oorlog en hongersnood vielen. De meningsverschillen hierover belemmeren nog altijd de betrekkingen tussen beide landen. De laatste tijd worden er pogingen gedaan om de banden weer aan te halen. Oorlog om Nagorny Karabach Tussen 1920 en 1991 is Armenië een deelrepubliek van de Sovjet-Unie. Sinds 1991 is Armenië onafhankelijk. Ook de in buurland Azerbeidzjan gelegen regio Nagorny Karabach roept in 1991 de onafhankelijkheid uit. Die wordt echter niet door Azerbeidzjan erkend en een oorlog volgt. Nagorny Karabach wordt voornamelijk bewoond door Armenen. Armenië steunt Nagorny Karabach dan ook in de strijd om zelfstandigheid. In 1994 komt er een staakt-het-vuren. Een definitieve oplossing voor het conflict is er echter nog steeds niet en beide landen leven nog altijd op gespannen voet. Af en toe zijn er schietincidenten langs de grens tussen Nagorny Karabach en Azerbeidzjan. In maart 2008 laait het conflict weer even op. Er zijn veel gevechten en aan beide kanten vallen tientallen doden. Politieke instabiliteit duurt voort De politieke situatie in Armenië is nogal instabiel. Bij de verkiezingen van de afgelopen jaren is er - met uitzondering van die van 2007 - sprake van onregelmatigheden en fraude. In 2008 krijgt Armenië een nieuwe president, Serzh Sarkisian. Volgens de oppositie is er sprake van fraude, intimidatie en fysiek geweld tegen hun aanhangers. Er breekt massaal protest uit, waar tienduizenden aan meedoen. De politie treedt hard op en de noodtoestand wordt uitgeroepen. Veel (prominente) oppositieleden worden gevangen genomen. Nog altijd treden de autoriteiten hard op tegen de politieke oppositie. Voor sommigen is dit is de reden om het land te ontvluchten. Bovendien is corruptie wijdverbreid. De meeste politici en ook veel ambtenaren maken zich hieraan schuldig. Burgers zijn vogelvrij. Vluchtelingen uit Armenië In 2010 vroegen 611 Armeniërs asiel aan in Nederland. Hiermee staat Armenië op de 5e plaats van landen waar de meeste asielaanvragen vandaan komen. In 2011 dienden in het eerste halfjaar inmiddels 230 Armeniërs een asielverzoek in. Veel Armeniërs vragen asiel aan omdat zij problemen ondervinden door hun etniciteit. Dit geldt met name voor de kleine minderheid van etnische Azeri's. Bovengenoemde zijn algemeen bekende feiten, waar verwerende partij moet rekening meehouden. Dit vormt wel degelijk een zware bestraffing. Dit algemeen rapport toont minstens aan dat verzoekende partij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan dergelijke zware straffen. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het ‘moeilijk’ zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk gedaan heeft.

II.1.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Armenië kan indienen. Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn,

hetgeen verwerende partij ook lijkt te beamen. Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij geen persoonlijke bedreiging aantoont, is dan ook niet afdoende.

Als de algemene situatie, zoals wordt bevestigd in de rapporten, er een is van onmenselijke en vernederende behandeling, dan dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat verzoekende partij dergelijke behandeling ook te wachten staat. Meer nog. De verwerende partij lijkt de algemene situatie te aanvaarden, maar wenst dat verzoekende partij persoonlijke bewijzen aanhaalt. De argumentatie van verwerende partij, namelijk dat het een verwijzing is naar een algemene beschouwing, is niet pertinent en verantwoordt al zeker niet waarom dit geen omstandigheid zou zijn die het verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om thans naar haar land van herkomst terug te keren.

II.1.5. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!"

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis, van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Verzoekster voert aan dat zij het slachtoffer gaat worden van onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer teneinde haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit Armenië in te dienen. Zij verwijst opnieuw naar de algemene situatie in Armenië, meer bepaald de genocide die heeft plaatsgevonden in de Eerste Wereldoorlog, de schietincidenten langs de grens tussen Nagorno Karabach en Azerbeidzjan, het feit dat veel prominente oppositieleiden worden gevangen genomen, de wijdverbreide corruptie onder ambtenaren, het feit dat er veel Armeense asielzoekers zijn in Nederland en meer specifiek de problemen voor de ethnische azeri's. Zij meent op grond van die info hard te maken dat ze aan zware straffen zal worden onderworpen. Ze stipt verder aan dat in het kader van de buitengewone omstandigheden geen schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangetoond maar slechts omstandigheden die de moeilijkheid aantonen de aanvraag vanuit Armenië in te dienen. Zij verwierpt de vereiste van de individualisering van de bedreiging. Volgens verzoekster loopt iemand die in een algemeen klimaat van onmenselijke en vernederende behandeling terechtkomt, automatisch ook een persoonlijke bedreiging hieraan te worden blootgesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster aangaande de aangevoerde buitengewone omstandigheden, in haar aanvraag het volgende hebben uiteengezet betreffende de politieke situatie in haar land van herkomst: *"Daarnaast wordt het politiek klimaat in Armenië als zeer gevaarlijk beschouwd."*

Uit deze uiterst summiere uiteenzetting kan onmogelijk worden afgeleid wat verzoekster nu voor het eerst in haar verzoekschrift aanvoert. Zoals hiervoor gesteld komt het aan verzoekster toe om haar buitengewone omstandigheden klaar en duidelijk uiteen te zetten. De uiteenzetting in de aanvraag van verzoekster voldoet hier geenszins aan.

Verder wijst de Raad er op dat verzoekster uit het oog verliest dat de vraag zich in de ontvankelijkheidsfase stelt of verzoekster tijdelijk kan terugkeren naar haar herkomstland teneinde daar de nodige formaliteiten te verrichten. In deze kan verweerder dan ook op redelijke wijze verwachten dat men in een land als Armenië, dat volgens de informatie van verzoekster zelf enkele gelokaliseerde problematische gebieden kent, zoals Nagorno Karabach of enkele risicoprofielen zoals ethnische Azzeri's, aangeeft op welke wijze men persoonlijk gevaar zou lopen. Verzoekster voert *in casu* geenszins aan dat zij zich zou moeten wenden tot de problematische gebieden of zelf behoort tot een

specifiek risicoprofiel, dermate dat een tijdelijke terugkeer voor de formaliteiten aanleiding zou kunnen geven tot mensonwaardige behandelingen, zware straffen of bijzonder moeilijk zou zijn.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de uiterst summier aangevoerde buitengewone omstandigheid is uitgegaan van de onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Er kan geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden aanvaard.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel van behoorlijk bestuur schendt, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze voert eveneens machtsoverschrijding aan.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

"II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen: "[...]"

II.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing. De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit. Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde. Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE: Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is. Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'namelijk dat verzoekster zich integreert; dat zij lessen Nederlands gevolgd heeft wat gestaafd wordt met meerdere attesten; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij een attest van inburgering behaald heeft; dat zij hier sociale contacten heeft en ter staving meerdere steunbrieven voorlegt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren. Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren. De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan

'machtsoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden. II.2.4. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

11 II.2.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast zijn voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven. In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden! "

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De formele motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Verzoekster voert in de conclusie van haar tweede middel aan dat de bestreden beslissing niet zou gesteund zijn op rechtelijke en feitelijke motieven.

De bestreden beslissing geeft nochtans duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen omdat ze niet verantwoord zijn waarom de aanvraag tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure in het land van herkomst. Verweerder verduidelijkt vooreerst dat het verblijf tijdens de asielprocedure slechts voorlopig werd toegestaan en dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was. Hij vervolgt dat voor de aangehaalde medische problematiek een afzonderlijke procedure door de vreemdelingenwet wordt voorzien en de verscheidene medische regularisatieaanvragen ofwel onontvankelijk of ongegrond werden verklaard. Verweerder verwerpt de diverse schoolbewijzen als buitengewone omstandigheid omdat verzoeksters dochter geen gespecialiseerde scholing behoeft, die niet in het herkomstland te vinden is. Hij stipt vervolgens aan dat een algemene situatie in Armenië zonder enige toepassing op de eigen situatie niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. En tot slot verduidelijkt verweerder nog waarom de elementen met betrekking tot de integratie niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard.

De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekster redelijkerwijs kan stellen dat de bestreden beslissing niet zou gesteund zijn op een rechtelijke en feitelijke motivering. Deze laatste is juist omstandig gemotiveerd zodat voldaan is aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert verder aan dat zij niet begrijpt waarom de elementen van integratie niet worden weerhouden als elementen binnen de onontvankelijkheidsfase. Zij stipt aan dat nergens wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de buitengewone omstandigheden horen en welke elementen tot de gegrondheidsfase behoren. Zij meent dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding door te stellen dat de elementen van integratie tot de gegrondheid behoren.

Zoals *supra* uiteengezet, behoren elementen van integratie tot de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag tot regularisatie, hetgeen ook blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State, terwijl in de ontvankelijkheidsfase de vraag moet beantwoord worden waarom verzoekster haar aanvraag niet in het buitenland kan indienen en bijgevolg van de uitzondering op de regel moet kunnen genieten. De aangevoerde integratie maakt het voor verzoekster niet bijzonder moeilijk om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. Bijgevolg kon verweerder op afdoende wijze motiveren dat de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, die verantwoordt dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend. Als verzoekster geen buitengewone omstandigheden kan aanhalen die het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om deze regel te volgen, dan kan verweerder redelijkerwijs verwachten dat zij terug naar het herkomstland zou gaan om de nodige formaliteiten te verrichten en om de aanvraag wetsconform in te dienen. Verzoekster haalt weliswaar de volgens haar zeer gevaarlijke politieke situatie in Armenië aan en de ernstige ziekte waaraan verzoekster leed die volgens de interpretatie van de Raad van State als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aangemerkt. Doch wat betreft de situatie in Armenië kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel en aangaande de medische situatie weze het opgemerkt dat uit het arrest nr. 90 795 van 30 oktober 2012 van de Raad blijkt dat de Raad heeft aangenomen dat verzoekster in Armenië toegang zou hebben tot een adequate behandeling voor haar ernstige ziekte, althans dat verzoekster het tegendeel niet had kunnen aannemelijk maken.

Waar verzoekster stelt dat er geen wettelijke basis is waarin wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase, respectievelijk de gegrondheidsfase behoren, wijst de Raad er vooreerst op dat § 2 van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alvast enkele gevallen op niet-exhaustieve wijze opsomt die geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Voor het overige wijst de Raad erop dat het de bedoeling is geweest in deze een ruime discretionaire bevoegdheid te geven aan verweerder om de termen "buitengewone omstandigheden" op casuïstische wijze te interpreteren en dat de regel de aanvraag in het buitenland is en de uitzondering de aanvraag in België, die op restrictieve wijze moet worden geïnterpreteerd. Uiteraard zal een discretionaire bevoegdheid de overheid geenszins van de verplichting ontslaan tot formele motivering, wel integendeel. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De Raad meent echter dat zoals *supra* aangegeven, verweerder op omstandige wijze in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd aangaande de redenen waarom geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen.

Indien men er de wetsgenese op naslaat, moet ook worden vastgesteld dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". De minister lichtte dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toe: *"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."*; (Parl.St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl.St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) Ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 werd door verweerder benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

De Raad kan evenmin volgen waar verzoekster meent dat verweerder zijn macht heeft overschreden door te stellen dat elementen die de integratie aanduiden tot de gegrondheid van het onderzoek behoren. Machtsoverschrijding betekent immers dat de bestuursoverheid zich bevoegdheden heeft aangematigd die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen. *In casu* is het wel degelijk de Dienst Vreemdelingenzaken die van de wetgever in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft gekregen te beoordelen of een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (on) ontvankelijk of (on)gegrond is. Het feit dat verweerder over een zekere discretonaire bevoegdheid beschikt om uit te maken wat als buitengewone omstandigheid kan in aanmerking worden genomen, daar de wet niet in een exhaustieve opsomming van die omstandigheden voorziet, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster werpt eveneens op dat verweerder nog steeds van artikel 9.2 spreekt en zij bijgevolg de bestreden beslissing rechtelijk niet zou begrijpen. De Raad oordeelt dat het *in casu* overduidelijk om een eenmalige materiële vergissing gaat, hetgeen verzoekster overigens zelf aangeeft daar zij zelf stelt dat het met enige goede wil kan worden begrepen als artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de aanhef wordt overigens door verweerder in de bestreden beslissing wel heel duidelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet verwezen, zodat verzoekster niet op ernstige wijze kan aanvoeren dat zij niet zou begrijpen op welke rechtsgrond de beslissing is gebaseerd.

Verzoekster meent tot slot dat juist omdat zij zo goed geïntegreerd is in de samenleving, het thans onmogelijk is terug te keren naar het herkomstland en nefast is voor de integratie. De Raad meent dat het onderbreken van een integratieproces, blijkend uit het feit dat verzoekster hier haar leven heeft opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben, niet betekent dat het onmogelijk of zeer moeilijk is om een aanvraag in te dienen in het buitenland.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aannemelijk, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of machtsoverschrijding.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU